

servative – også frikonservative – øjne, så må man jo stille det spørgsmål: Hvad er problemet? Vi har en statsminister og en regering, som har været ved magten i de sidste 7 år, og med egen valuta og stort set egne instrumenter – i et samarbejde med de andre, men dog ikke mere, end at vi stadig væk kan lukke døren og være os selv, vi stadig væk uden at spørge nogen steder kan føre vores egen økonomiske politik – har vi fået en beskæftigelsesfremgang, som er flot, en arbejdsløshed, som også reelt er faldet, sådan at der nu er så meget mangel på arbejdskraft, at det begynder at være et problem med inflationen, men det er det, jeg og andre vil kalde et positivt problem.

Vi har jo vist, statsministeren har selv vist, at det går fint. Det går faktisk bedre end for de andre, når vi kører vores egen økonomiske politik med vores egen mønt. Hvorfor skal der så ændres på det?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Statsministeren må jo på et eller andet tidspunkt erkende, at hvis man har en fælles valuta, så indretter man sig også med laveste fællesnævner. Så når statsministeren siger, at den fælles valuta er en forudsætning for at sikre de svageste, så forholder det sig selvfølgelig lige omvendt. Den laveste fællesnævner, som vil blive kendetegnet for eurozoneområdet, vil være til ulempe for den svageste dansker. Den stærkeste dansker som statsministeren selv skal nok klare sig i den globaliserede verden, skal nok rejse derud og bruge alle mulighederne og også få en masse nye muligheder, men den svageste dansker er lige præcis den person, der bliver ramt af statsministerens kurs om at fjerne kronen og lade Danmark indrullere i det fælles valutaprojekt.

Nu er det sagt mange gange her i spørgetiden, at vi skal forpligte os, vi skal samarbejde og vi skal stå op imod den internationale spekulation. Ja, det skal vi, og er det ikke lige præcis det, Folketinget har gjort ved at tiltræde aftalen om ERM II, hvor vi har et valutasamarbejde med eurolandene, som ikke er uigenkaldeligt, som vi kan opsigte, hvis vi finder, det vil være godt om 15, 20 år, men som vi har, og som netop sikrer os imod international spekulation.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg er glad for, at hr. Frank Dahlgaard er enig i – og det er klar tale – at der er opnået ganske

markante resultater igennem de 7 år, vi har haft regeringsansvaret. Arbejdsløsheden er blevet langt mere end halveret, over 200.000 mennesker er kommet i arbejde, de fleste i den private sektor, og en masse, masse mennesker og familier har fået bedre sociale vilkår.

Der var engang før, for 7 siden, hvor vi sagde, at enhver kendte en, der var blevet arbejdsløs. I dag kender vi jo alle sammen et menneske, der er kommet i arbejde. Jeg er glad for, at det er på det rene, og det er, som det skal være.

Men i de 7 år, regeringen har ført den politik, som vi her taler om, har Danmark forandret sig til det bedre, ja, men verden om os har jo også forandret sig. Verden omkring os har også forandret sig, og verden ude i Europa har heller ikke stået stille, heldigvis.

Et par eksempler: Nu har vi i dag en Amsterdamtraktat. Det havde vi ikke i 1992, da hed det, vi skulle tage stilling til, en Maastrichttraktat. Amsterdamtraktaten er nu det grundlag, hvorpå vi samarbejder, og der er en helt ny beskæftigelsesstrategi, som vi selv har arbejdet for og afgørende sat aftryk på. Derfor varetager vi bedst Danmarks fremtid ved at være inden for det fælles valutaområde.

Det er det, der er det centrale, når jeg får stillet spørgsmålet: Hvorfor er det nu anderledes? Fordi vi står over for en ny situation. Det nye er, at 11 lande er gået sammen i et fælles valutaområde, som aftager over halvdelen af vores eksport, og som, uanset om vi er der eller ej, kommer til at træffe en masse beslutninger, der påvirker vores vilkår.

Dér er det, jeg siger, at for at beskytte os mod international spekulation og for at være med til at træffe de beslutninger, der også påvirker os, uanset om vi nu er med eller ej, skal vi være inden for den fælles valuta.

Til spørgeren, der siger, at fælles valuta rammer de svageste, må jeg sige: Det forholder sig helt omvendt. Udenfor vil renten i Danmark, grundlagsrenten, alt andet lige være lidt højere, end den vil være indenfor. Udenfor vil den økonomiske vækst og erhvervslivets arbejdsvilkår dermed alt andet lige være lidt ringere end indenfor. Udenfor vil risikoen for at blive tvunget i knæ af internationale spekulanter være meget, meget større end indenfor, hvor der ikke er en sådan risiko. Og hr. Kristian Thulesen Dahl ved jo godt, hvem det er, der bliver ramt, når et land for alvor kommer i krise, og det er det, der hele tiden driver os.